

La policia va demanar per Es-Satty abans dels atacs del 17-A

Els agents de la Policia Nacional van anar tres cops a preguntar per l'imam de Ripoll, segons es va fer públic ahir en la comissió d'investigació

Abdelbaki es-Satty

El govern controlarà la venda de llicències de taxi i VTC

Aprovat un decret que no garanteix la pau

829430-11719439

Tenim **COMPRADORS** per al teu habitatge.
TE'LS PRESTEM?

FINQUES Pous TRUCA'NS ARA ☎ 93 790 39 45

www.finespous.cat Taxem casa teva **GRATUÏTAMENT**
c/ Pujol 20 - 08301 - MATARÓ

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMECRES • 30 de gener del 2019. Any XLIV. Núm. 14895 - AVUI / Any XLI. Núm. 13755 - EL PUNT

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

“Plantem cara i desmuntem aquesta farsa”

ACTE • Junqueras fa una crida a fer de la causa catalana una lluita a favor de la democràcia i contra el feixisme i el règim del 1978

Els presos polítics seran traslladats a Madrid divendres

L'holograma d'Oriol Junqueras va ser present a l'acte d'ahir des de l'escenari, acompanyat de líders d'ERC ■ J. RAMOS

Europa-Món

P18 i 19

Un manifestant pel 'Brexit' davant del Parlament ■ EFE

May intentarà renegociar el 'Brexit'

Obté el mandat del Parlament per fer-ho, però la UE li tanca les portes

Nacional

P10

Lozano 'news' ven Espanya

Sou de 110.000 euros per combatre la "desinformació" del procés

Nacional

P8

Tretze entitats volen observadors en el judici

International Watch Trail vol cinc llocs en la vista de l'1-O, però el Suprem calla

383213-11479456

matarogroc

WEBS · CORREU ELECTRÒNIC
DOMINIS · SERVIDORS

info@matarogroc.com | Tel. 937 903 615 | www.matarogroc.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La lliçó de la metròpoli

Si llegeixen l'article desè de la primera Constitució espanyola, la del 1812, comprovaran que es defineix amb detall el territori espanyol "amb les seves possessions i illes adjacents"; entre les quals s'inclou, en l'Amèrica meridional, Venèçuela. Quan la Constitució es va aplicar efectivament, durant l'anomenat Trienni Liberal (1820-1823), Venèçuela ja era a les portes de la independència; però això no importava gaire al legislador espanyol perquè, de fet, Espanya va trigar 58 anys a mantenir relacions diplomàtiques normals amb les seves excolònies d'ultramar; una prova evident de la dificultat per assumir la nova realitat i l'estatus d'expotència.

En tot cas, si ens atenem a les declaracions d'aquests darrers dies, hom diria que Venèçuela continua sent una possessió espanyola més. No n'he trobat referències a la constitució actual, però l'apel·lació del govern de Pedro Sánchez a la "responsabilitat d'Espa-

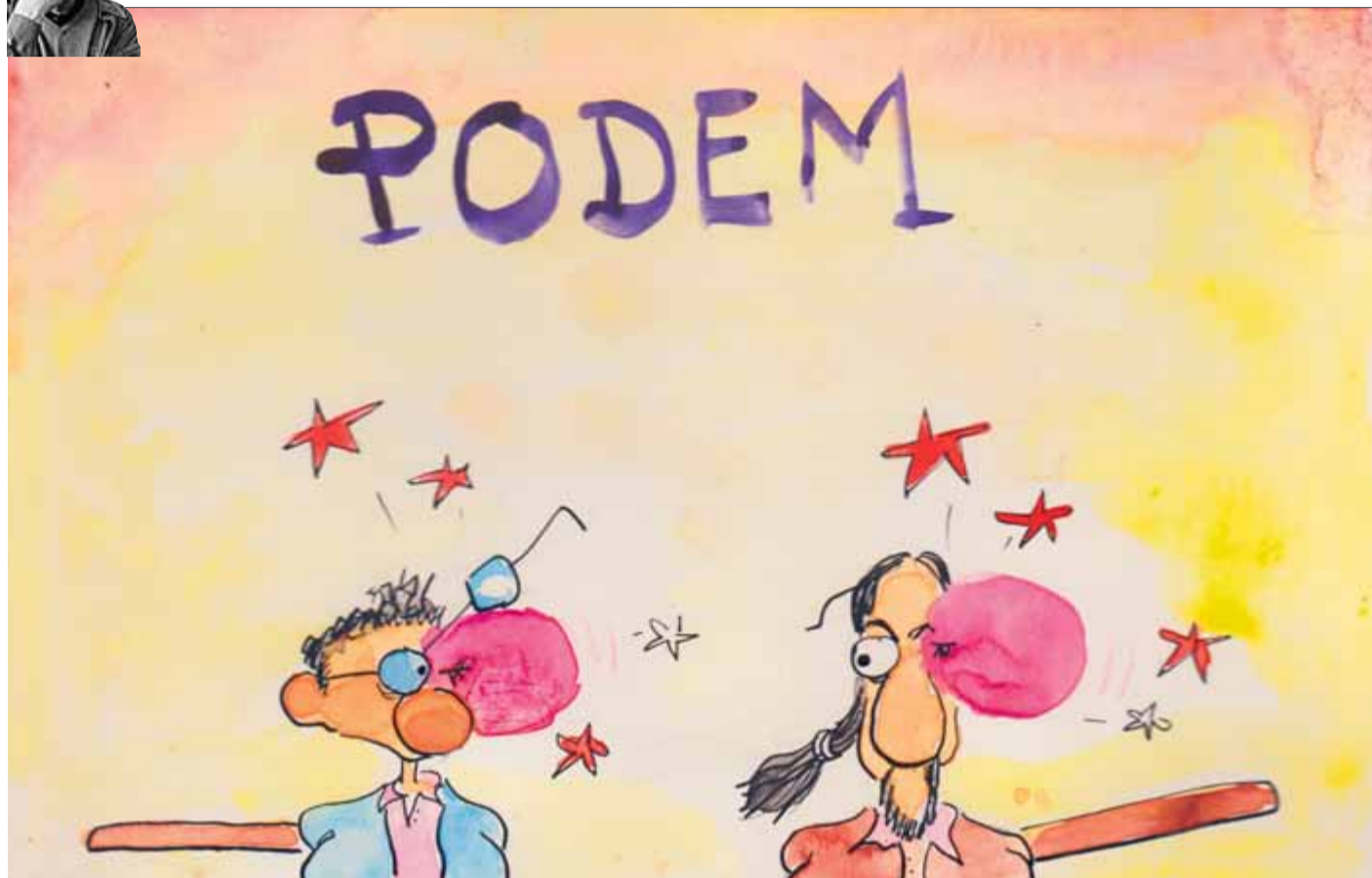
Si alguna cosa ha après el règim veneçolà de l'espanyol és a empresonar els adversaris polítics a partir d'acusacions falses

nya com a membre de la comunitat iberoamericana" té un clar regust de tic colonial. El problema, tal com ha recordat l'ambaixador veneçolà davant les Nacions Unides, és que Espanya hauria de "cuidar-se dels problemes que té a casa seva abans de fer-ho dels dels altres". La dreta espanyola, la mateixa que qualifica constantment la votació de l'1 d'octubre com a "cop d'estat", s'ha tret de la màniga un nou concepte polític i ha definit el que ha fet Juan Guaidó com una "autoproclamació"; mentre que el govern del PSOE, que segueix amb complaença el discurs de la dreta, ha declarat que "Guaidó és la persona (...) que ha de liderar la transició a les eleccions lliures". Ja ho veuen, l'Estat espanyol donant lliçons de democràcia. En tot cas, en allò que podem donar-los la raó és a l'hora de definir el règim de Nicolás Maduro com a autoritari; entre altres raons, perquè empresona sistemàticament els seus adversaris polítics a partir d'acusacions falses. Però en això, molt probablement, ha après la lliçó de l'antiga metròpoli.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Premis Gaudí

Vaig plegar veles així que Joan Pera va haver agraït la recepció del premi Gaudí a la seva sensacional trajectòria artística. Minuts abans havien guardonat "la millor pel·lícula catalana de parla no catalana". Entre les cinc o sis que entraven a concurs, n'hi havia alguna que fos parlada en català? Sí, una de sola, *Les distàncies*. En justa correspondència, i perquè totes les altres haurien d'haver caigut a l'altra categoria, va rebre el Gaudí a la millor pel·lícula. Ho vaig llegir l'endemà al diari.

En un any, una sola pel·lícula catalana parlada en català. Per celebrar-ho, el personal que es reuneix al "marc incomparable" on transcorre la "gala" estrena vestits, circula per l'"estora vermella", es fa petons i es passa tres hores de rellotge veient fragments de les pel·lícules "nominades" pel jurat de l'"Acadèmia", sempre les mateixes perquè només n'hi ha cinc o sis, una sola en català. "Gala", "estora vermella", "nominats", "Acadèmia"... la parafernàlia i la fraseologia dels Oscar traduïda al català, i en algun cas mal traduïda. *Nominar* significa "nomenar",

“En un any, una sola pel·lícula parlada en català, i fem una festa

contrari de "seleccionar", que és el que em sembla que volen dir. En bon català la pel·lícula "nominada" hauria de ser la guanyadora. Quin bon català si només n'hi ha una que el parli?

Pròximament, l'"Acadèmia" del cine espanyol celebrarà la "gala" dels Goya per triar entre les que haurà "nominat". N'hi haurà més, és clar. *Ancha es Castilla*. Algunes potser seran les mateixes que les presentades a la nostra festa. *Les distàncies*, rebrà un Goya a la millor pel·lícula parlada en un idioma diferent del castellà? Existeix aquesta deferència? També lleigeixo al diari que l'actor que va rebre l'"esta-

tueta" a la millor interpretació és un andalús d'Andalusia. Res en contra de la filiació i la bonica regió, Déu em lliuri de tal cosa, però ¿que no són uns premis als equips tècnics i artístics catalans? Potser m'he llegit malament les bases. De fet, no les he llegides mai.

A mi em sap greu dir aquestes coses perquè estimo molt Isona Passola, la presidenta de la nostra Acadèmia del cine. En el discurs que va fer es va veure que ha de patir. Els diners no circulen. En va sol·licitar a les autoritats presents. Va suplicar que aprovessin els pressupostos. Vostès no ho sé, però jo vaig entendre els de Pedro Sánchez, dels quals depenen els Quim Torra. També va sol·licitar que tornessin a casa els presos i exiliats. De moment aquests s'oposen a tal aprovació.

Tenim tècnics i artistes mereixedors de guardons però el català no arrenca al cine. Joan Pera, que també és doblador, va fer un elogi del doblatge. Molt bé. De fet, parlen més en català, i més acadèmic i més de gala, els actors americans amb un Oscar que veiem a les pel·lícules de TV3 que els actors catalans amb un Gaudí.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ofayr8>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I quin vi era? I el whisky?

Es veu que una de les grans preocupacions que hi ha entre els dos principals partits espanyols (els parlo del PP i del PSOE, de Vox encara no) és saber qui gasta més en viatges oficials, si Mariano Rajoy quan era president o ara Pedro Sánchez. I es veu també (jo és que no m'hi fixo gaire, en el que passa a Espanya –a excepció, és clar, de l'andanada judicial que ens té entretinguts–) que fa dies que el PP i el PSOE es tiren els plats pel cap i que fins i tot circulen rànquings. A finals d'any, en els només sis mesos de mandat de Sánchez, aquest va utilitzar en un total de 23 ocasions la flota del 45 Grupo del Ejército del Aire (que és la que es destina als viatges de membres del *gobierno* i de la família reial, i que disposa de cinc Dassault Falcon 900, dos A310 i diversos helicòpters). En els primers sis mesos de l'any passat, quan governava Rajoy, aquest només va utilitzar aquests ser-

“Sánchez se'n va a concerts amb l'avió oficial, i Rajoy hi portava un “avituallament extra”

veis en vuit ocasions. No els fa res, que un estigués de sortida i esgotat i l'altre, animat i amb ganes de donar-se a conèixer. La qüestió és tirar-se els plats pel cap. Ahir va ser molt entretingut. A la Diputació Permanent del Congrés, la portaveu del PP en matèria de transparència, Beatriz Escudera, va retreure al PSOE que Sánchez “s'està aprofitant d'Espanya” amb els “continus viatges personals i oficials”, entre els quals n'hi ha un que es veu

que va fer al juliol per anar a un concert de The Killers al Festival de Benicàssim acompanyat de la seva dona, Begoña Gómez. El viatge es veu que era oficial perquè prèviament es va reunir durant tres quarts d'hora amb Ximo Puig per mantenir un intercanvi d'impressions. Ahir, la portaveu del PP va tornar a burxar-hi. Fins que la portaveu del grup socialista al Congrés, Sofia Hernanz, li va replicar: “Sánchez viatja de la mateixa manera que ho feia Rajoy; a diferència d'ell, però, ho fa sense cap avituallament extra de vi i whisky”. Nivellàs, senyors meus, nivellàs. I mentrestant, Torra amunt i avall amb Vueling i classe turista. Però vaja, jo el que voldria és que me l'expliquessin més bé, aquest “avituallament extra”. De quin vi parlem? Era un Priorat? Rioja? I de quantes ampelles parlem? I el whisky, era de malta? Era per a consum propi? Per regalar? No tenim dret a saber-ho, tot això, com a espanyols?

De reüll

Anna Serrano

L'asseccador

Presca i dona, doble penalització la que suporta la presidenta del Parlament Carme Forcadell, privada de llibertat des de fa deu mesos. Ho explicava en una emotiva conversa amb l'ACN en què relatava com una petita gran victòria la consecució d'asseccadors per a les trenta-tres recluses del centre Mas d'Enric, al Catllar. “La presó és el reflex de la societat. Com que la societat és masclista, la presó, també. Està tot pensat per als homes”, descrivia. “Les dones aquí són menys i això fa que estiguin discriminades per ser dones,

Forcadell va suportar al Parlament comentaris que no haurien fet a un home

discriminades per no ser tan delinqüents”, hi afegia en un relat cru que en major o menor mesura és el que ens trobem a la majoria d'àmbits de la societat. El de la política, no és una excepció. La mateixa Forcadell ho va viure quan era presidenta de la cambra catalana havent de suportar

actituds i comentaris que difícilment li haurien fet si fos un home. A Mas d'Enric, explica, promou una “revolució feminista” per “apoderar” les recluses en la conquesta de millores, la primera en forma d'asseccador. L'hem sentit poc, a la presidenta del Parlament. Com també a Dolors Bassa, Marta Rovira, Anna Gabriel, Meritxell Serret, Clara Ponsatí, Meritxell Borràs, Anna Simó, Mireia Boya, Ramona Barrufet... I és de justícia reconèixer que es parla de presos polítics i exiliats i que les preses polítiques i les exiliades sempre queden relegades a un segon pla. Record i reivindicació obligats.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

Juan José González Rivas

Espanya, com Turquia

El Tribunal Constitucional no pensa intervenir per garantir els drets constitucionals dels presos polítics catalans, tot i que el TEDH d'Estrasburg acaba de condemnar Turquia per haver fet el mateix amb un diputat pro kurd. Actes com aquest descriuen Espanya més que qualsevol campanya del govern.

PROFESSOR DE DRET PENAL

Iñaki Rivera

Observadors al Suprem

La fiscalia no vol observadors internacionals, però el Suprem ja té la petició d'International Trial Watch perquè faciliti la presència de cinc observadors, que vigilaran el respecte al dret de defensa, el judici imparcial, l'equilibri de parts, la pràctica de proves i la durada de la presó preventiva.

PRIMERA MINISTRA DEL REGNE UNIT

Theresa May

Ni dur ni tou: tortuós

La primera ministra continua transitant pel llarg i tortuós camí del 'Brexit', aquest cop obtenint el sí del Parlament a l'acord per a la separació convenientment retocat (endurit) per convèncer alguns dels escèptics. Ara haurà de convèncer la UE per revisar l'acord signat i acceptar els canvis.

EDITORIAL

La reputació d'Espanya

El govern espanyol posarà tota la carn a la graella de la comunicació per imposar la seva 'veritat' sobre el conflicte amb Catalunya i el judici als líders independentistes catalans no només dins l'Estat, sinó també a fora. És conscient que no controla la percepció internacional del que passa a Catalunya i que els fets de l'1-O, l'existència dels presos i exiliats polítics i la profunda irregularitat del procés judicial als líders de l'independentisme erosionen la seva credibilitat. Per això, davant el risc que l'altaveu del judici empitjori aquesta situació, ha preparat una contracampanya que, segons la seva responsable, la secretària d'estat de l'Espanya Global, Irene Lozano, tindrà tots els diners que necessiti.

La reputació d'Espanya serà a partir d'ara política d'estat, per projectar l'"Espanya democràtica, moderna, solidària i europeista" (sic) i desacreditar versions alternatives, encara que estiguin avalades per indicadors objectius o independents; com ara l'informe Greco del Consell d'Europa, que situa Espanya a la cua d'Europa en independència judicial, o el del Fòrum Econòmic Mundial, que la situa al nivell de Botswana. O el de Transparency International, que ahir situava Espanya en percepció de corrupció més a prop de les "autocràcies" que de les "democràcies plenes".

Que Espanya recorri a la propaganda d'estat per mirar d'imposar al món el seu relat esbiaixat sobre Catalunya també indica que la percepció sobre el que està passant aquí, sobre la legitimitat democràtica del procés sobiranista i sobre l'autoritarisme i la injustícia amb què l'ha afrontat Espanya arrela més enllà dels Pirineus fins al punt de preocupar, i molt, l'Estat. És per això que Catalunya ha de persistir a utilitzar tots els canals possibles per explicar al món la realitat, de primera mà i sense intermediaris.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

A punt

El Parlament, preparat per celebrar una sessió d'investidura amb la incògnita de si es desobeirà el Constitucional.

20
anys

Boada acusa

Interior carrega contra els alcaldes pel vendaval. Joan Boada acusa els ajuntaments crítics i CiU demana la seva compareixença.

20
anys

L'aposta per Piqué

Aznar reserva per a Piqué un lloc en l'executiva del PP. Espera l'afiliació del ministre per fer-lo entrar amb Alberto Fernández i Santiago Fisas.

Full de ruta

Carina Filella

L'Àngels Ollé de Reus

Anomenem persones anònimes, aquelles que no tenen un permanent focus mediàtic; que a les seves xarxes socials (si és que han entrat en la roda d'aquestes xarxes) no han estat beneïts amb l'estatus d'això que avui dia en diem *influencers*, i que el seu grau de reconeixement no supera els límits d'un territori més o menys extens. Hi ha una dona de Reus a qui ja no podríem considerar del tot una persona anònima. Pedagoga de formació, fundadora de l'escola Mowngli de Reus (que va néixer l'any 1965 per la necessitat de recuperar l'escola catalana) i autora de desenes de contes i llibres infantils, l'Àngels Ollé ja no era, fins fa pocs anys, una persona anònima amb tots els ets i uts. El seu compromís social i cultural actiu ja l'havia fet pujar un esglaó en aquest pedestal que ens treu de l'anonimat. Fa un any i tres mesos, aquesta dona de Reus, que té 81 anys i una energia que no se l'acaba, va promoure una altra acció que mostra com aquestes persones que es mouen per l'ombra dels focus són les que acaben configurant la nostra societat. El 7 de novembre del 2017 l'Àngels Ollé i alguns altres avis i àvies de la capital del Baix Camp van sortir al carrer, al davant de l'ajuntament, en una concentració diària per reclamar la llibertat dels presos polítics i que encara avui, passats gairebé un any i tres mesos, mantenen ferma i constant: cada dia, a tres quarts de dotze, aquestes àvies i avis, embolcallats amb bufandes grogues, fan tres toms per la plaça del Mercadal de Reus i criden tres paraules: "Llibertat, República i unitat." L'Àngels va ser una de les principals promotores d'aquesta acció, que ja s'ha estès com una taca d'oli (ja són 26 municipis catalans que compten amb aquest moviment de gent gran en defensa de les llibertats i la República). Fa uns dies, el president Quim Torra els va anar a veure i va fer amb ells les tres voltes per la cèntrica plaça de Reus. L'Àngels li va dir que molts dels presents porten a la seva motxilla de records una guerra i una postguerra: "Sabem que és important la unitat per fer fort el país", deia. I va deixar clar que el seu compromís "a lluitar per fer aquest país millor" no decaurà: "Tot i que no podem preveure què faran els polítics, ni els d'aquí ni els d'allà." L'Àngels Ollé és un exemple d'aquelles persones anònimes, o no tant, que fan gran la nostra societat, i a qui hauríem d'escoltar més sovint.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

Les banyeres fan nosa

No parlaré pas ni de la contunència mandibular de la senyora Cunillera, ni dels taxistes que insulten qui intervé en català, ni del tripartit de *centre* andalús, ni... Perquè resulta que el metge, amb displicència, i el mossèn, amb severitat, m'han quitat aquests temes tòxics i m'han prescrit una dieta lleugera —a la *mili* en deien *dieta blanda*— consistent en mots de proximitat bullits en família o prosa de l'hort amanida amb els amics. I és així que divagaré sobre un canvi físic i mental relacionat amb les cambres de bany que hi ha avui a totes les cases; el tema de la higiene, davant d'aquelles ingestions socialment colesteròliques, políticament triglicèrides i moralment hipertenses, doncs, no és pas triat perquè sí.

D'UN TEMPS ENÇÀ fins i tot els més badocs hem pogut adonar-nos que els diaris porten a tota plana una publicitat que incideix en un aspecte dels banys domèstics: es tracta d'ofertes econòmiques per canviar la banyera per un plat de dutxa amb tots els peri-

fèrics —obra, rajoles, monocomandament, etc.— inclosos; a vegades l'anunci ofereix la possibilitat de, per un mòdic suplement, desfer-se també del bidet. En efecte, les banyeres van fent nosa perquè preferim la dutxa. Per la pressa, tan popular del nostre temps; o perquè som cada vegada més vells, en anys i en nombre, i haver de traspassar de fora a dins de l'atuell i viceversa s'ha convertit en una acció de risc que el plat de dutxa estalvia.

EL DUTXAR-NOS FREQUÈNTMENT també ha empès el bidet cap a l'obsolescència: havia estat previst per ensabonar i esbandir tots els traus, plecs, forats i penjarolles que moblen l'entrecames, però la higiene de cos sencer l'ha convertit en un entrebanc *vintage*. Veníem de segles, mil·lennis de quiska adherida a la dermis. Abans, els romans primer i els musulmans després van ser els que van normalitzar el bany, prescrit com un ritual quotidià i a vegades fins i tot litúrgic. Desapareguts llatins i islàmics del nostre horitzó, vam passar segles bruts i pudents

com una guilla fins que, tímidament a la primera meitat del segle XX i genèricament al llarg de la segona, vam fer-nos a l'anar relativament nets. A poc a poc van instal·lar-se cambres de bany a cada casa, i destacarem que en aquest nostre rodal la reina de la peça, la banyera, va passar per un interludi pintoresc i molt ignorat, tot i que Pla —sempre més evocat que no pas llegit— en parla jocosament.

VET ACÍ QUE ELS PRIMERS banys moderns van arribar perquè els de la casa poguessin presumir de solvència econòmica i, com deia Bernat Metge, de ser del temps; la gent ensenyava la cambra a les visites però seguia acudint a la comuna i es rentava en un cubell per les festes anyals. I algun pagès, pensant en quin ús pràctic es podria donar a les banyeres inactives, va descobrir que si es posava un tou de palla al fons de l'andròmina, hi podien còmodament covar els ous tres lloques. Aquest ús oblic va practicar-se fins que els pares dels que ara la banyera els fa tanta nosa van fer-hi córrer l'aigua.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Per combatre aquesta època'

■ És el títol d'un llibre, el seu autor es diu Rob Riemen. M'agradaria fer esment d'algun paràgraf. És un llibre que no et deixa indiferent. Riemen parla de democràcia, diu que és la forma d'estat que cerca d'elevat l'home, de fomentar les diferents idees de fer-lo pensar i permetre-li de ser lliure, així com procurar pel bé comú. Per això l'ensenyament és la base de la democràcia. Tot i que, malauradament, les humanitats i les arts són ignorades i excloses. D'altra banda, reivindica que cal mantenir viu l'humanisme europeu per combatre la ignorància, l'estupidesa organitzada, l'imperi de la mentida, l'odi i la por que promouen determinades elits polítiques per destruir l'esperit autèntic de la civilització democràtica, basada en la veritat, la bellesa i la justícia. També comenta que ens hem tor-

nat cecs davant de tot el que és realment important i que fa que la vida valgui la pena de ser viscuda. En conseqüència, estem immersos en una crisi de civilització per la pèrdua de valors espirituals. El perill dels perills és que res no tingui sentit. Vet aquí el gran secret del nihilisme: res importa.

MONTSERRAT AVENDAÑO
Mataró (Maresme)

Les bicis i les voreres

■ Creure que els que fins ara, saltant-se a la torera semàfors vermells, passos zebra i preferències de pas, envaint els espais de vianants sense observar cap de les normes de circulació —inclosa la que prohibeix l'ús de cascos acústics—, respectaran la prohibició de circular per les voreres, és d'una certa ingenuïtat. I més quan als infractors d'aquesta recent normativa se'ls ofereix la coartada de poder qüestio-

nar l'amplada de la vorera per la qual transiten. Que, per cert, permetre-ho en les més amples suposa un risc afegit per als vianants, ja que facilita poder anar esquivant-los amb les temeràries piruetes circenses d'alguns ciclistes. Sembla difícil fer-los complir el codi de circulació amb el degut rigor per a la seguretat de la gent que anem a peu... i a vegades amb prou feines!

JORDI S. BERENQUER
Barcelona

Sobre taxis

■ Ara que es parla tant de taxis, diré que encara que camino bastant també agafo taxis, i trobo un error que no se'n puguin agafar a cinquanta metres de les parades. Això a Europa no passa, i m'ho han constatat taxistes que han viatjat i fins i tot algun que hi ha treballat. Sempre al revés d'Europa en varis aspectes. També passa que aquí has

d'agafar el primer taxi de la filera de la parada i a Europa agafes el que vols. Això no té tanta importància, però he de constatar que fa temps que em passa que, per exemple, demano un taxi a Gran Via - Urgell, a Barcelona, i el taxista em diu que vagi a la parada de plaça Universitat. El taxi s'ha convertit en un article de luxe, li vaig dir a un taxista, i em va dir que això l'hi van dir en un cursset que va fer per a taxistes. Els taxis són cars, hi va haver un augment massa alt quan encara hi havia pessetes; em refereixo a l'àrea metropolitana de Barcelona. El sector del taxi és un monopoli. Els estrangers europeus es veu que no els troben cars, però els seus sous i les pensions són més altes. Caldria controlar més a qui correspongui el món del taxi. Com he dit, com en moltes coses, falta encara més vocació europea.

JOAQUIM RENOM I BLANCH
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Si el govern espanyol s’alinea amb les tesis d’Alfonso Guerra, que busqui altres socis”

Elsa Artadi, CONSELLERA DE PRESIDÈNCIA I PORTAVEU DEL GOVERN

Tribuna

Josep Vallverdú. Escriptor

Finestres tancades

Les finestres tancades o volen dir que darrere els vidres i finestrons no hi viu ningú o que qui habita aquell estatge no té interès pel que passa al carrer. I el carrer, des de fa deu anys, és una ebullició: s’hi manifesta molta vida, corrues de partidaris de, opositors a, fidels a tal tendència o inclinats a combatre’n tal altra.

ELS CATALANS estem malvivint de sobresalts i angúnies, perquè el procés, o com es digui el guinyol tràgic que s’ha empecat el diable després de l’1 d’octubre del 2017, no té explicació, i l’han complicat els dies i mesos acumulats; autonomistes i separatistes, d’una banda, que potser mai no podran trobar punts d’encaix; de l’altra, una considerable pila de votants contra tota centrifugació, defensors de la continuïtat de l’estat actual, si no lluitadors per una encara més intensa centralització; recordem que en nombre de vots tragueren majoria en les darreres eleccions catalanes i em pensaria que la continuen tenint. Intenten fer valer aquest punt fins i tot sabent que en pràctica parlamentària són les majories en escons allò que val.

QUANTS SÓN ELS QUE, vivint a Catalunya, molts d’ells havent-hi nascut, tenen aversió a la independència del país, ara tan reclamada, opció que al nostre Parlament concita majoria? Com pot ser —i deixeu-me ser ingenu de demanar-ho— que no copsin que amb la independència aquest país guanyaria palpables cotes de progrés i riquesa, una intensificació dels valors democràtics i generaria una convivència en pau admirable? Potser sí que ho veuen i, tanmateix, defensen una opció tossuda, una tàctica espanyolista que ja els va bé dins una inèrcia de clixés històrics i consignes histèriques.

AQUESTS CONCIUTADANS de finestres

tancades proclamen, com un eco de l’Espanya profunda, que la pretensió d’independència és contrària a la Constitució, que la unitat d’Espanya és defensable a punta d’espasa fins a la darrera gota de sang i que, pertocant aquest tema, no hi ha res a adduir ni a discutir. Un clixé desgastat. Punt.

INFINITAT DE VEGADES hem proclamat que un referèndum plantejat només es pot justificar si, amb xifres a les mans, demostrem que som una gran majoria els partidaris de la independència, i alhora conscients que la dita majoria ha d’aplegar entre els sumands aquells espanyolistes conciu-tadans que hagin entès que és millor una Catalunya sense les mans lligades. Afegim que honestament també caldrà un altre sumand: els autonomistes, que sempre han frenat, amb la teoria del peix al cove, la possibilitat d’un ampli front de maniobra cap a la independència. No es tracta d’apel·lar només al sentiment catalanista inte-

“Fem l’efecte d’una gran ciutat assetjada, però en realitat som un país ocupat. Ocupat ostentósament i perforat pels tèrmits de les finestres tancades

grador, sinó de muntar una continuada, insistent, campanya pedagògica.

TOT AIXÒ, PERÒ, UN COP RELLEGIT, és pasta de paper anunciada, fa massa anys que el nostre cas es plantejà; segles ha vam deixar de ser plenament sobirans, sempre hem defensat els nostres drets apel·lant a la raó, al “parlem-ne”, honorats d’haver tingut Parlament quan enllà de les nostres fronteres només hi havia cabdills i súbdits obediets a decrets inapel·lables i a croades fulminants contra nosaltres, els catalans, cada cop que ens afirmàvem.

CUIRASSATS CONTRA la nostra sort constatem que no ens tenen per res, podem ser el que som i demostrem el que fem de positiu, que és molt i molt en el terreny econòmic, social, cultural, contribuint en escriure al redreç de tots. Sí? Doncs a veure quina generositat ens és oferta en bescanvi, què rebem: menyspreu, insult, oblit, silenci entossudit sobre els nostres trets positius, el nostre sentiment de poble, la nostra cultura, llengua, concepte del món. I quan se’ns qualifica, mentida sobre mentida. Afegim-hi una causa judicial contra activistes i polítics, de caràcter cruel, totalment fora de mida i de raó.

LES FINESTRES que eren tancades, tancades romanen a casa nostra, com si al Parlament, als carrers i a les urnes no haguéssim demostrat res. Els votants espanyolistes a Catalunya són els autèntics cofois, no els cal fer res, només votar com sempre tot repetint allò que diuen els seus congèneres enllà del país.

FEM L’EFECTE d’una gran ciutat assetjada, però en realitat som un país ocupat. Ocupat ostentósament i perforat pels tèrmits de les finestres tancades.

De set en set

Manuel Castaño

Ara, la recaiguda

Diu en que un boig és algú que repeteix sempre les mateixes accions esperant obtenir resultats diferents. Al

cap d’un any i pocs mesos de la declaració unilateral d’independència —en aquest cas, unilateral significa sense encomanar-se a ningú i sense haver negociat abans cap reconeixement—, la mateixa gent diu que farà les mateixes coses: alguna altra solemne declaració en seu parlamentària, alguna altra ocupació de via pública, alguna altra vaga general convocada per un sindicat instrumental. La pregunta és: hi ha cap jugada mestra que enguany es podria implementar —per dir-ho amb les paraules màgiques habituals— i que en aquells dies decisius, potser per l’emoció del moment, a ningú no se li va acudir? De veritat hi ha cap moviment estratègic, o alguna maniobra entre bastidors, que es podia haver fet i no es va fer? Si és que sí, Déu n’hi do, la badada; si és que no, a què treu cap insistir en la mateixa via per on xoquen els trens? L’únic que ha canviat des de llavors és que tots som un any més vells, que el factor sorpresa ha quedat reduït a zero, que al Powerpoint no li resta cap pantalla, o aquesta és la impressió que fa, i que els qui havien anat junts pel sí o perquè sí ja no hi van tant, o no hi van gens. Pensar que hom està en el cantó correcte de la Història —als polítics no se’ls hauria de permetre invocar Hegel, que ja ha fet prou mal— serveix per mantenir l’esperança, en el millor dels casos, i per estimular comportaments vandàlics en quadrilla, en el pitjor, però no afegeix cap element que faci inclinar la balança.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La família de Puig Antich vol ser acusació contra Rey

Les germanes es personen al jutjat arran de la querrela de l'Ajuntament de Barcelona

S'aprova el decret del VTC, sense assolir la pau

Els conductors aixequen la protesta de la Diagonal i anuncien acomiadaments

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Contra el feixisme i l'oligarquia

MISSATGE Junqueras fa una crida a convertir la causa catalana en una lluita a favor de la democràcia i en contra del feixisme i el règim del 78 **MÉS** Apel·la a l'esperit de l'1-O per afrontar la repressió **AVÍS** Preveu que la sentència serà dura

Emma Ansola
BARCELONA

Quan falten pocs dies perquè Oriol Junqueras comenci a declarar davant del Tribunal Suprem per un presumpte delictes de rebel·lió, ahir el líder d'ERC va enviar un darrer missatge per reafirmar-se en les seves actuacions i assenyalar un "camí factible" per aconseguir la Catalunya republicana.

Les paraules de Junqueras van ser pronunciades per una "pluralitat de veus molt estimades", tal com el mateix Junqueras les va qualificar. La primera, la del seu germà Roger. Abans, però, una petita sorpresa dalt de l'escenari: la silueta de Junqueras apareixia projectada en un tel·l de fons negre caminant cap al faristol, una imatge molt aplaudida pels centenars de persones que van omplir el Sant Jordi Club.

I al final, el pensament polític de Junqueras, en què continua edificant el projecte de país, ara amb més peces, fins a erigir la causa catalana en una "lluita" a escala europea a favor de la democràcia i en contra de l'auge del feixisme. Dos reptes que Junqueras afegeix a un dels principals objectius

Les frases

“La repressió que vivim és una etapa necessària cap a la victòria i la prova més evident que no som lluny de guanyar”

“Tota la causa és una farsa, un muntatge, però els mou la venjança i el repte de posar fi a un moviment de canvi”

“Les municipals seran una prova de foc, i Barcelona ha de ser referent d'aquesta lluita per la llibertat i contra el feixisme”

que ja ha estat bandera del procés independentista: la lluita, a l'Estat espanyol, “contra el poder de l'oligarquia, contra els privilegis polítics i contra l'*statu quo*”, subratllava el líder republicà.

I qui hauria de liderar tot aquest moviment? En aquest sentit, assenyala la ciutat de Barcelona com el referent d'aquesta lluita per la llibertat i la democràcia. Per fer-ho pos-

sible, però, el líder republicà marcava una data clau en el calendari: les properes eleccions municipals del 26 de maig. Aquest dia Barcelona ha d'esdevenir “la capital de la Catalunya republicana per tornar a ser el referent mundial de la lluita per la llibertat i la punta de llança de la lluita anti-feixista a Europa”, escriu Junqueras. Així, les municipals esdevenen, en paraules de Junqueras, una veritable “prova de foc”.

L'uropeisme de Junqueras es va fer palès al llarg de la conferència fins al punt que el líder republicà aposta perquè la construcció d'aquesta Catalunya republicana, democràtica i antifeixista “s'incardini” en la causa general de la democràcia al Vell Continent. “Cal que Europa entengui que defensar la democràcia i la llibertat a Catalunya és defensar el futur democràtic d'Europa”, remarcava el republicà. És en aquest disseny de país que Junqueras hi veu un camí factible per “enfortir” el moviment republicà i –no menys important– “debilitar de manera gradual el règim del 78, que encara controla l'Estat”. “Guanyarem”, assegura, però l'afirmació de

Puigdemont carrega contra l'Estat des d'Irlanda

L'expresident Carles Puigdemont va participar ahir en una conferència a Berlín, on va denunciar que l'Estat espanyol “no pot garantir els drets judicials dels seus ciutadans”. Va alertar que la democràcia espanyola “està en risc perquè els drets bàsics

han estat suspesos *de facto*”. En aquest sentit, va acusar l'Estat de llançar una campanya d'assetjament judicial contra polítics independentistes i membres de la societat civil. “Aquesta onada de repressió és impròpia d'una nació que es considera una

democràcia constitucional”, va concloure davant d'unes 400 persones. Abans va insistir que tindrà “paciència fins a la sentència; després, cadascú explicarà el que hagi d'explicar” sobre el judici als presos polítics que està a punt de començar.

Junqueras arribava acompanyada també d'una advertència. “Això no s'aconsegueix solament amb una o dues batalles decisives, sinó amb una feina pacient de reforçament propi i de desgast del rival.” I enmig de tot aquest camí, un cop més, el líder republicà va assenyalar “la necessària capacitat de reducció sobre el conjunt de la societat catalana, de sumar i construir un projec-

te de majories al servei de cadascun dels ciutadans d'aquest país”, que s'haurà d'expressar a les urnes a través de l'exercici del dret a l'autodeterminació, d'acord amb el que planteja el 80% de la societat catalana. Aquestes són les condicions, la solució al conflicte. I, a l'hora d'assenyalar-les, Junqueras no hi va posar límits: no hi ha renúncies, només el repte de ser majoria.

Juntament amb el projecte independentista, Junqueras també es va referir de manera contundent i crítica al judici que haurà d'afrontar els propers dies.

“Ho tornaria a fer”
“Voler que la gent d'aquest país decideixi lliurement i democràticament què vol ser em sembla que és l'abecé de qualsevol democràcia. I sí, ho tornaria a fer.” Les paraules ahir de Jun-

L'APUNT

L'únic delictes del "procés", impune

Mayte Piulachs

A les portes del judici contra la democràcia, en paraules dels processats al Suprem, el govern espanyol veu necessari engegar ara una campanya per contrarestar les suposades falses informacions que proveirà el bàndol sobiranista, els del "procés". Res ha replicat al centenar de juristes espanyols que han refermat que el que va passar a Catalunya no va ser ni rebel·lió ni sedi-

ció. Ni a les entitats de drets humans que denuncien l'escarni de la presó provisional. I l'únic delictes encaixable aquells dies: els danys als tres cotxes de la Guàrdia Civil, sospitosament aparcats davant d'Economia, quedarà impune. La Guàrdia Civil no reclama a ningú (té tres identificats) els 17.242 euros en reparacions. L'alçament violent es va construir a la fiscalia.

El trasllat dels presos polítics comença divendres

El Suprem ho comunica als advocats, tot i que no ha fixat la data del judici ■ La Guàrdia Civil els durà a Madrid

Mayte Piulachs
BARCELONA

El Tribunal Suprem va comunicar ahir als advocats dels nou presos polítics, que finalment el seu trasllat a Madrid començarà aquest divendres. Els Mossos d'Esquadra seran els encarregats de dur-los a la presó de Brians 2, a Sant Esteve Sesrovires, i d'allà es desconeix exactament quan la Guàrdia Civil els durà als penals de Madrid. El Ministeri de l'Interior, responsable de l'operació, només ha confirmat que el trajecte serà d'una tirada i que no faran nit a Saragossa, com van fer en la vinguda a Catalunya, amb els homes. Tanmateix, l'alt tribunal encara no ha fixat la data del judici (la darre- ra previsió era el 5 de febrer) i, si s'endarrerix, el trasllat també podria tornar a canviar-se (es va anunciar el 29), segons el parer d'algunes defenses.

D'altra banda, el Suprem va denegar ahir, i amb retard, la petició del president del Parlament de Catalunya, el 20 de desembre passat, perquè els sis exconsellers en presó preventiva poguessin declarar en la comissió d'investigació sobre l'aplicació del 155 a Catalunya, el 22 de gener passat. Aquell mateix dia, JxCat, la CUP, els comuns i ERC van denunciar "una estratègia dilatòria" de l'alt tribunal, en obrir tres dies abans una consulta a les parts, per no deixar intervenir l'exvicepresident Oriol Junqueras i els exconsellers Raül Romeva, Dolors Bassa, Jordi Rull i Josep Turull, i es va ajornar la se-

El síndic de greuges, Rafael Ribó, al Parlament ■ ACN

Ribó i "l'aberrant" unitat d'Espanya

El síndic de greuges, Rafael Ribó, va manifestar ahir que és "completament aberrant" afirmar que l'estat de dret "es basa en la unitat de la pàtria", i va qualificar d'"injusta" i d'"incomprensible" la presó preventiva dels líders independents, segons Efe.

Durant la seva compareixença ahir a la comissió d'investigació del Parlament sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, Ribó va rebatre les afirmacions de magistrats i de dirigents de les

forces constitucionalistes que l'estat de dret "es basa en la unitat de la pàtria": "L'article 1 de la Constitució diu que Espanya és un estat social, democràtic i de dret. Això és el frontispici", i dir que l'estat de dret "es basa en la unitat de la pàtria és aberrant", va reblar. Segons el síndic, l'aplicació del 155 a Catalunya va ser "inconstitucional" i va assegurar que durant la seva aplicació es van veure afectats drets socials i de seguretat dels ciutadans.

queras ressonaran a la sala del Suprem d'aquí a pocs dies. El president d'ERC s'ha preparat a fons i ahir no dubtava a qualificar les acusacions, la instrucció i absolutament tota la causa de "farsa" i "muntatge", fruit de "la venjança i l'objectiu de posar fi a un moviment polític que pot generar el canvi i la fi dels privilegis del règim del 78", denunciava Junqueras. No en va, per a aquest pres polític, que només veu la solució al conflicte en la justícia internacional, "l'única cosa que demostra tota aquesta onada de repressió que s'ha engegat és l'absoluta feblesa de l'Estat", escriu.

"Plantem cara i desmuntem aquesta farsa", reiterava Junqueras, disposat a denunciar la involució de l'Estat espanyol, que va predir que afectarà tots

els ciutadans d'Espanya, no només de Catalunya.

És per això que Junqueras truca un cop més a Europa per "fer caure la injustícia espanyola". De fet, ahir mateix, l'advocat de

Junqueras alerta que "venen temps de lluita", però augura la victòria

Junqueras ja va demanar al TC que respongui abans del judici la seva petició de llibertat, ja que en cas contrari portarà aquest silenci al tribunal d'Estrasburg de manera immediata.

"Venen temps decisius i de lluita", augura. Amb tot, el líder republicà es mostra esperançat i considera que "tenim l'oportunitat de canviar la història". Com? Junqueras vol

fer seure al banc dels acusats l'Estat espanyol i, mentrestant, "cap ben alti lluita constant", reitera. I, sobretot, "fraternitat i humilitat", perquè tenim la voluntat ferma i explícita d'allargar la mà per sumar, per enfortir-nos i per guanyar el país.

A les portes del judici, Junqueras va apel·lar precisament a l'esperit previ a l'1-O, a la il·lusió, a l'energia d'aquells dies, per fer front precisament al que està convençut que serà una "sentència exemplarment dura", perquè som davant d'un moviment que suposa el veritable canvi i la fi del règim del 78. "És una qüestió de temps", deia la veu de Diana Riba, cap de cartell en les europees, que va estar acompanyada del cap de llista en les municipals, Ernest Maragall. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tretze organitzacions volen enviar observadors al judici

■ La plataforma International Trial Watch vol cinc seients en la vista de l'1-O per vigilar possibles vulneracions
■ El Tribunal Suprem calla i ho desvia al cap de premsa ■ Pérez Royo, Urías i Erri de Luca s'hi interessan

Els impulsors de la plataforma International Trial Watch van presentar ahir a Madrid les organitzacions que volen enviar observadors al judici ■ ACN

David Portabella
MADRID

El judici de l'1-O desperta l'interès internacional. En espera del vistiplau del Tribunal Suprem a la seva presència, tretze organitzacions de defensa dels drets humans s'han integrat a la plataforma International Trial Watch-Catalan Referendum Case per enviar observadors a la sala del tribunal i elaborar informes de possibles vulneracions. La xarxa vol

tenir cinc seients per a experts interessats –com ara el constitucionalista Javier Pérez Royo i l'exlletat del TC Joaquín Urías– d'un grup coordinat pel professor de dret penal Iñaki Rivera i la catedràtica de dret constitucional de la UAB Mercè Barceló.

Tot i que els judicis són a priori públics, la plataforma International Trial Watch-Catalan Referendum Case vol garantir que els seus associats tinguin cinc cadires fixes com a

observadors reconeguts per fer informes setmanals i mensuals, a més d'altres vinguts d'Amnistia Internacional. "A Turquia s'accepta, i a Itàlia, França i Suïssa no hi ha problema i ni el tribunal ni la fiscalia són bel·ligerants", relata Robert Sabata, advocat de l'Associació d'Advocats Europeus Demòcrates.

Entre les organitzacions internacionals que ja han dit que volen assistir al judici, hi ha l'American Bar Association, amb 410.000

membres i seu a Chicago; la Federació Internacional dels Drets Humans (París), que aplega 134 organitzacions estatals, la xarxa Euro-med Rights (Copenhaguen), amb més de 80 organitzacions estatals de drets en 30 països. També hi ha Front Line Defenders, amb seu a Dublín i amb el premi de les Nacions Unides 2018, i Fair Trials, que des de Londres s'especialitza en el seguiment de judicis. Completen la llista l'Associació d'Advocats Euro-

peus Demòcrates (AED), l'Associació Europea d'Advocats per la Democràcia i els Drets Humans (ELD), Antigone (Itàlia), el Comitè de Juristes pels Drets Humans (Holanda), el Centre d'Estudis Legals i Socials (Argentina) i la Confederació Magribina pels Drets Humans (Comdh).

Clam per vigilar 'in situ'
Si bé la fiscal Maria José Segarra creu que la "transparència" està garantida pel fet que es tracta d'un

judici "televisat i en directe", la plataforma que aglutina observadors ho rebutja. "És a la sala, i no per streaming, on es pot apreciar si hi ha vulneracions o no: des de com hi arriben els acusats, quines són les reaccions, les mirades... Tot això és impossible apreciar-ho si no ets a la sala; no podem dependre del que considerin que és important els realitzadors del senyal televisiu", va raonar Anaïs Franquesa, directora de litigi d'Irídia. El Suprem, per ara, no es pronuncia i desvia el prec al cap de premsa.

Si a l'Estat hi ha noms com Pérez Royo, Urías, el catedràtic de Jaén Guillermo Portilla –impulsor del manifest *La banalització dels delictes de re-*

La frase

“És a la sala, i no per 'streaming', on es veu si hi ha vulneracions o no; no pot dependre del realitzador”

Anaïs Franquesa
DIRECTORA DE LITIGI D'IRÍDIA

bel·lió i sedició–, Iñaki Esparza (Bilbao), Jorge Correcher (València) i Alejandro Forero i Mónica Aranda (Barcelona) que volen ser observadors, en l'escena internacional hi ha John Philpot (expert en processos davant tribunals penals internacionals), Luisa Morgantini (exvicepresidenta del Parlament Europeu) i l'escriptor napolità i activista Erri de Luca. "Els informes sobre si hi ha cap vulneració no haurien de ser d'interès de les defenses, sinó de tota la ciutadania", alerta Franquesa. ■

Torra fitxa l'alcalde de Molins com a director de l'Oficina del President

Emili Bella
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, ha situat l'alcalde de Molins de Rei en el seu cercle de confiança al govern, nomenant-lo nou director de l'Oficina del President. Joan Ramon Casals, afí a Carles Puigdemont, va li-

derar el sector crític del PDeCAT que va acabar forçant, en l'assemblea celebrada el juliol passat, la renúncia de l'aleshores coordinadora general de la formació, Marta Pascal, i s'ha significat com una de les veus més favorables a confluïr amb la Crida Nacional per la República impulsada pel president ex-

liat, per Jordi Sánchez i pel mateix Torra.

Alcalde des del 2013, Casals, que va trencar el pacte de govern municipal amb el PSC arran del suport dels socialistes a l'article 155, substitueix Josep Rius, que va assumir el càrrec amb Puigdemont, però que no abandona el govern: es queda a Presi-

dència com a director general d'Anàlisi i Prospectiva. Segons la consellera de la Presidència, Elsa Artadi, el relleu es va començar a gestar al novembre, però no era urgent i responia a la voluntat de Rius de tenir altres responsabilitats. El fins ara director de l'Oficina del President va ser destituït durant el 155 i

Joan Ramon Casals, en una imatge d'arxiu ■ ACN

posteriorment restituit. La reestructuració del Departament de la Presidència inclou també la creació de l'Oficina per a la Reforma Horària (a càrrec d'Alexis Serra), l'àrea de Seguretat Institucional (per garantir la seguretat del president, els expresidents i el titular de Presidència) i la direcció general de Relacions amb Entitats i Col·lectius de Diferents Territoris i Cultures (per dirigir la interlocució amb entitats representatives d'altres parts de l'Estat espanyol amb especial presència a Catalunya). ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

‘Lozano news’ ven Espanya

GIR • L'exdiputada d'UPyD, a les ordres de Borrell, combat des d'Espanya Global la “desinformació independentista” sobre el judici **PLA** • Cobra 110.000 euros per modernitzar la marca Espanya d'Espinosa de los Monteros **BIAIX** • Exigia el 155 ja el 2014

David Portabella
MADRID

Mariano Rajoy, amb la voluntat de convertir Espanya en una marca, va crear l'Alt Comissionat per la Marca Espanya i va confiar el càrrec a Carlos Espinosa de los Monteros y Bernaldo de Quirós. En la presentació de la marca Espanya, oficiada per la model Nieves Álvarez el 4 de juny del 2013 a Brussel·les, hi havia canapès del cuiner basc Asier Abal, un espectacle de flamenc... L'ànim era passejar el bon nom d'Espanya pel món amb cofoisme indissimulat, però Espinosa de los Monteros, que tenia rang de secretari d'estat tot i ser alhora vicepresident d'Inditex i conseller d'Acciona i de Schindler, aviat va mirar cap a Catalunya. Quan va ser convidat a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo de Santander, el 18 de juny d'aquell 2013, l'ambaixador de la marca Espanya esmolava els primers dards: “Si algú el que vol és promocionar un poble de Catalunya o bé Catalunya, el primer que ha de dir és que Catalunya és a Espanya, perquè fer qualsevol altra cosa és un esforç estèril.” Quan la moció de censura va entronitzar Pedro Sánchez a La Moncloa i Josep Borrell va jurar el càrrec com a ministre d'Afers Estrangers, la sala de comandament socialista va trobar urgent envermellar la marca Espanya i va néixer Espanya Global. Al capdavant de l'oficina, l'elegida va ser Irene Lozano, exdiputada d'UPyD, que ara protagonitza una gira a Brussel·les i altres capitals europees contra la “desinformació independentista” i les *fake news* que ella veu sobre el judici de l'1-O.

Abans de liderar la croada per de-

Irene Lozano és secretària d'estat d'Espanya Global ■ EFE

fensar la instrucció del jutge del Suprem Pablo Llarena, l'obsessió de Lozano va ser que Espanya Global tingués el simbolisme de ser el primer anunci de l'any 2019 a TVE després de les campanades. I no li va ser difícil, perquè TVE i Espanya Global tenen el mateix amo, que és l'Estat, és a dir, el contribuent. En contraposició amb la model Nieves Álvarez com a estandard triat per Espinosa de los Monteros, Lozano va escollir el jove actor Alejo Sauras per a un espot en què ell recita *El Quixot* en un teatre i provoca que cada espectador s'alci a

proclamar una bondat d'Espanya. “Al món només hi ha dinou democràcies plenes. I en som una”, és el missatge central de l'espot. El seu dinamisme a les xarxes socials –en què Lozano fa el postureig diplomàtic de penjar una fotografia amb cada entrevistat, des del portaveu de la CE, Margaritis Schinas, fins a l'expremier belga Didier Reynders–, però, topa amb rèpliques constants del senador d'EH Bildu Jon Iñarritu. “Després d'estudis com el del Reial Institut Elcano, que assenyalen que Espanya és vista a Europa com el

6 anys va tenir escó al Congrés Irene Lozano. Com a secretària d'estat d'Espanya Global, ahir convocava a Brussel·les només mitjans estatals i estrangers per lloar el bon nom d'Espanya i vetava els d'ambient català.

país més conflictiu i autoritari de la UE, el Ministeri d'Afers Estrangers posa en marxa aquesta campanya d'autopropaganda”, va advertir Iñarritu amb l'arribada del 2019.

Si bé en el web d'Afers Estrangers s'ha fet eliminar de la biografia el pas pel Congrés de bracet amb Rosa Díez i Toni Cantó i es presenta com a escriptora, Lozano (Madrid, 1971) va ocupar un escó per UPyD del 2011 al 2015, i pel PSOE el 2016 per desig de Pedro Sánchez. I ella ja exigia el 155 abans que Rajoy l'estrenés. “Hi ha coses a Catalunya –com la incapacitat de garantir als nens que s'eduquin en la seva llengua materna– que justificarien la utilització de l'article 155, que no és suspendre l'autonomia. És simplement dir al president de la comunitat autònoma: «Escolti, actüi vostè així per garantir els drets de tothom.» I, si no ho fa, es pot portar aquesta proposta al Senat i retirar-li les competències per un període de temps concret. Ningú està parlant aquí de terratrèmols”, va reivindicar el setembre del 2014.

Amb un sou de 110.000 euros –pagat pels contribuents estatals, ja siguin unionistes, federalistes o independentistes–, superior al del mateix president espanyol, Lozano creu que ella “s'hi juga molt” a l'hora “d'explicar el que passa de veritat”. “Si bé en l'època de l'1-O la consigna era «no es respon», ara sí”, afirma. Quatre anys abans de l'octubre del 2017, Espinosa de los Monteros ho tenia clar: “Si la secessió catalana perjudicaria la marca Espanya? Si un llamp arrenca una branca d'un arbre, l'arbre pateix, però pateix més la branca.” I Lozano no vol que el seu arbre de bones notícies sobre Espanya rebi cap llamp judicial. ■

Montero avisa que si no s'aproven els comptes s'avançaran els comicis

E. Bella
BARCELONA

La ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, va advertir ahir que el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, convocarà eleccions anticipades el 2019 si no aconsegueix aprovar els pressupostos generals de l'Estat. “Crec

que això és el que el president té al cap”, va afirmar en una entrevista a TVE. “Sánchez ja va dir que si no hi havia projecte de pressupostos les eleccions es farien al llarg de l'any 2019”, va reiterar.

La consellera de la Presidència i portaveu del govern, Elsa Artadi, observa una “òbvia descoordinació” en l'executiu de Sánchez i dins el PSOE i va recomanar que si realment busquen el suport dels grups independentistes al Congrés per aprovar els comptes han d’“accelerar el diàleg i la negociació”.

“Si [el govern espanyol] no entén per què és important trobar una solució política negociada, si creu

que el camí és una ofensiva d'Estat i de publicitat durant el judici, si s'alinea amb les tesis d'Alfonso Guerra, potser hauria d'anar a buscar uns altres socis”, va alertar Artadi després de la reunió de l'executiu. El límit per presentar esmenes a la totalitat expira divendres de la setmana vinent. ■

La ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, la setmana passada a Madrid ■ EFE / NICO RODRÍGUEZ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La família Puig Antich vol ser acusació en el cas Carlos Rey

■ Les germanes de Salvador demanen personar-se en la querella de l'Ajuntament de Barcelona contra el militar que va condemnar a mort el llibertari ■ La fiscalia prepara un informe al jutjat

Jordi Panyella
BARCELONA

Catorze anys després de l'última vegada que la família Puig Antich va acudir als tribunals espanyols a la recerca de justícia, les germanes del jove llibertari executat pel franquisme el 2 de març del 1974 hi tornen. Les quatre germanes, Imma, Carme, Montserrat i Merçona, han presentat un escrit al jutjat d'instrucció número 9 de Barcelona en què sol·liciten que se'ls permeti personar-se com a acusació particular en la querella presentada per l'Ajuntament de Barcelona contra Carlos Rey, el jutge militar que fa 45 anys va signar la sentència en què es va condemnar Salvador Puig Antich a la pena capital.

L'escrit, entregat divendres passat, exposa que les germanes són víctimes indirectes del delicte que es demana investigar i, com a perjudicades per aquells fets, demanen personar-s'hi. L'escrit, encapçalat amb el número de diligències prèvies assignat a aquest cas, DP 1007/2008-B, està firmat pels advocats Olga de la Cruz i Sebastià Martínez Ramos. Es tracta dels mateixos lletrats que l'any 2005 van formalitzar davant la sala militar del Tri-

Montserrat, Carme i Imma Puig Antich, en l'acte d'inauguració de la plaça que la ciutat de Barcelona va dedicar al seu germà Salvador ■ ACN / ARXIU

bunal Suprem un recurs de revisió del procés contra Puig Antich aportant-hi nous testimonis que permetien demostrar fins a quin punt havia estat injust el consell de guerra que va acabar amb la mort de Puig Antich. Aquell episodi judicial es va tancar amb la desestimació de la revisió, però amb dos vots favorables de dos juristes de molt prestigi, els magistrats José Luis Calvo Cabe-

llo i Ángel Juanes, que argumentaven que sí que hi havia motius per entrar a examinar aquella causa del franquisme.

La querella de l'Ajuntament contra Carlos Rey, anunciada a principis de l'any 2017, va arribar als jutjats de Barcelona el novembre de l'any passat. El jutjat d'instrucció número 9 ha obert diligències prèvies amb l'objectiu, primer, de pronunciar-se so-

bre la seva admissió a tràmit. Per aquest motiu, va remetre un escrit a la fiscalia en què li demana que informi sobre la legitimitat del consistori barceloní per emprendre aquesta acció legal, així com sobre una eventual prescripció del delicte. L'informe encara no s'ha lliurat a la magistrada.

La querella contra Carlos Rey demana que se l'investigui per un delicte de

lesa humanitat, crims que no prescriuen mai. Precisament, sota el paraigua jurídic d'aquest delicte es va obrir la investigació de l'anomenada "querella argentina" contra els crims del franquisme, una macrocausa en què també es van personar les germanes de Salvador Puig Antich. Precisament Carlos Rey és una de les persones contra les quals al seu dia va formalitzar acusació la

judgessa argentina María Servini de Cubría.

La querella de l'Ajuntament de Barcelona fa un repàs exhaustiu de totes les irregularitats que es van cometre durant el judici militar contra Puig Antich, que van deixar el processat en una clara situació de desprotecció i a mercè del tribunal militar, que va instruir una farsa de procediment.

Els arguments jurídics de la querella es basen en el fet que, malgrat que els delictes de què s'acusa Carlos Rey no eren vigents en el moment dels fets en

La data

02.03.74

Salvador Puig Antich va ser executat a la presó Model de Barcelona pel sistema del garrot vil.

la legislació espanyola, sí que ja eren reconeguts en el dret internacional, almenys des de l'any 1946, i això fa "indiferent" que no els hagués recollit la legislació franquista.

L'acusació es basa en la doctrina jurídica que es va establir arran dels judicis de Nuremberg, contra els dirigents de l'Alemanya nazi, i que s'ha desenvolupat al llarg dels anys. Amb aquest argumentari, se sosté que Rey no es pot beneficiar del precepte exculpatori de l'obediència deguda a les lleis vigents o a les ordres rebudes pels seus superiors, atès que la doctrina internacional en casos similars ha tirat per terra aquest argument que descarrega de responsabilitat penal. ■

Els comuns, disposats a seure de nou a negociar el pressupost

E. Bella
BARCELONA

Després de la "suspensió" de les converses per negociar el pressupost de la Generalitat anunciada el cap de setmana per Catalunya en Comú, la presidenta del grup parlamentari dels comuns, Jéssica Albiach, es va mostrar disposada

ahir a tornar a seure a la taula amb el vicepresident, Pere Aragonès, per continuar les converses si ERC deixa "la calculadora electoral" i busca més ingressos: "Quan Aragonès faci els deures, que em truiqui i tornarem a seure a parlar." Albiach assegura que de moment Aragonès planteja una proposta

"continuista amb les retallades" dels comptes dels anys anteriors. La diputada proposa tres vies per augmentar els ingressos: lluitar contra el frau fiscal, impulsar una reforma fiscal perquè el 2% que més té pagui més i aprovar el pressupost general de l'Estat. En aquest punt, la portaveu del govern, Elsa Ar-

tadi, va reclamar als comuns que "no condicionin" la negociació dels comptes de la Generalitat amb els de Pedro Sánchez: "Nosaltres no ens hem de subordinar al que succeeix en altres cambres." La consellera va destacar que és inèdit el detall amb què estan negociant els comptes. ■

La presidenta del grup parlamentari dels comuns, Jéssica Albiach, ahir a la cambra ■ EFE / TONI ALBIR